

Modern Hapishaneler

Manevi hazın doruğa çıktığı “Ben, gerçek bir öğretmenim” hissini alabildiğine yaşandığı ve bu duyguyu hücrelerinize kadar taşıdığınız ender kurumlardır, Yatılı İlköğretim Bölge Okulları. Bunu oralarda yaşayan her öğretmen bilir.

Annelik, babalık, mesleğin kutsallığı gibi bizlere atfedilen özel ve anlamlı kavramların hayat bulduğu, belki de “öğretimin” en son öncelik halini aldığı yerlerdir yatak haneler, yemekhaneler, etüt saatleri. 7 ila on 15 yaşları arasında evlerinden ayrılmış, devletin onlara tanıdığı okuma fırsatını gönüllü ya da değil, değerlendirebilmek adına bir araya gelmiş küçücük yavrular. Birçoğu uzak yerlerden, azımsanmayacak kısmı çocuk esirgeme yurtlarından gelen çocuklar. İçlerinden birçoğunun annesi ya da babası yok. Bazılarının her ikisi de yok. Olanlarında ekonomik sebeplerden, “Ben bakamıyorum en azından karnı doyar” gerekçeli yalnızlıkları. Her birinin gözlerinde açlık ve özlem. Fakat bu hasret ekmeğe, suya değil sevgiye, güvene yani anneye babaya.

En savunmasız, en kırılgan yıllarını kalabalıkların arasında yalnız ve güvensiz geçirme korkusunu yaşayan, aylarca evine gidemeyen küçücük bedenler. Akranları sütlerini içip sıcak ortamlarda anne babaları ile güven içerisinde vakit geçirirken, yarım yamalak doyan karınlarını ceplerine attıkları ekmeğin parçaları ile gece doyurmaya çalışan garip ruhlar. Ve yatak hanelerde yaşanan her türlü istismarlar. Güçlünün ayakta kalabildiği modern hapishaneler. Altını ıslatan çocukların bir araya getirildiği, idrar kokusundan içeriye girilemeyen odalar. Kışın sabaha kadar ıslak yataklarda yatan, uyandığında üzerine aldığı battaniyesini altına seren küçük çocuklar. Gözleri mat, ifadeleri donuk gülerken bile içlerinin ağladığını görebildiğiniz çocuklarımız. Ve buralarda öğretmen olmak! İnsani değerlerinizin, vicdanınızın sınırlarını zorlamak. Engel olamadığınız yanlışlıklara

seyirci kalmak... Aile içi tecavüzlere maruz kalan, eve gittiği ender zamanlarda şiddet gören, itilen, horlanan kimsesiz çocukları her gün görmek. Sürekli intihar girişimlerinin yaşandığı, yedi yaşında bir çocuğun etüt saatinde sınıfta uyup kaldığı, koca binada gecenin bir vakti uyanınca yaşadığı korku ve yalnızlığa sebebiyet veren ihmaller ve ağır sorumluluk duygusu. Güçlüler tarafından sömürülen, ücra yerlerde dövülen ayrı ayrı hayatlar. Boşuna demiyor Amerikalılar “Dostum senin Hikâyen nedir?” diye.

Yatılı Bölge Okulları çocuk ruhuna dair hayallerin, hayal kırıklıklarının, acının, mahrumiyetin, yoksunluğun eğitim adına yaşam bulduğu yerlerdir. Bu kurumlar öğretmenlik mesleğinin laboratuvarlarıdır. Ve bu kurumlarda çalışan öğretmenlerdir “anneliğin, babalığın” içini dolduran, mesleği manevi anlamda taçlandıran. Bu okullarda görev yapan öğretmenlerin gece gündüz çalışırken aldıkları manevi hazın, sınırı yoktur. Birçok öğretmen gece yatakhane nöbetine giderken gücü ölçüsünde çikolata ya da meyve ile gider çocuklarının yanına. En sevgisiz, duygusuz öğretmen bile en azından kendi çocukluğunu gördüğü öğrencisine bir tane muzla gider. Öğrencilerle yakınlaşabilen öğretmenler, yaşamları boyunca etkisinden kurtulamayacakları yaşanmış acı hayatlara şahitlik ederler. Çoğu zaman onlarla ağlarlar için için, fark ettirmeden

Ben öğretmenliğimin üçüncü yılında tanıştım YİBO ile. Dolu dolu da üç yıl yaşadım. Bu okullarda görev yapan herkesin hayatında ayrı bir dönem ve tecrübedir YİBO’lar. Meslek hayatlarımızın en acı, en yorucu, fakat bir o kadar da en anlamlı yıllarıdır. Ben, her yeni öğretmenin öncelikle bu okullarda görev almalarını çok isterdim. Bunu hem mesleki tecrübe hem de insani olgunluk adına isterdim. En önemlisi de bayramların ve kitapların vazgeçilmezi kutsal öğretmenlik söylemini, yaşayarak yüreklerde hissetmeleri adına isterim.

Köksal TERZİOĞLU